

יעקב שרת / איש זמאדים בייצה לך

היפילו הסעודים המפולפלים את שרון בצה הנקודות?
היתעורר שרון מתרדמתו המנדטורית ויכיר במציאות האמיתית, שבה הקמת נקודות-ישוב בשטחים לא-אלו אינה פתרון אלא מכשלה, אינה הישג מבריא אלא היוק מקוט משאבים יקרים ונדירים יותר ויותר?
שתי נקודות לבעל התשובה הנכונה.

בימים מוסיאונים לוהטים אלה קם אדם שיצא לאוויר ארץ-ישראל בשם העברי רחבעם זאבי, אשר זה מכבר מתעקש ארבעים רבנים להמירו בגנדי אפילו בלא מרכאות כפולות — כאילו אין זה כינוי, וכאילו אין בין כינוי זה ובין מי שזה היה שמו כמה הבדלים ניכרים — והעמיד על שולחן המדינה ביצת קולומבוס, או אם תרצה, ביצת זאבי.
כרבים וטובים אחרים, גם רחבעם זאבי מודאג בעל התסוגה מסיני, ותוהה, בצדק, מה יהיה אחר-כך. כידוע, עם ישראל הצוי כמעט שווה בשווה בין חסידי פניני סיני במיסגרת השלום הישראלי-מצרי ובין מתנגדיו חרף ההסכם הזה. החסידים מקווים שיהיה טוב, אבל גם חוששים בתוך-תוכם; המתנגדים בטוחים שיהיה רע, אבל אינם יכולים לערוב לאיש, כי הפרת הסכם השלום לא תרע את המצב שבעתים-ביעה.

וריאציה על הנושא

כידוע, פעם היהודים ידעו להגיד כן והערבים לא, כלומר הערבים לא ידעו להגיד כן וידעו להגיד רק לא. בן-גוריון, בכל הזדמנות נאותה או לא נאותה, היה מכיר במלוא עוצמתו ההיסטורית: „כן, ידנו מושטת לשלום! אני מוכן להיפגש עם כל מנהיג ערבי בכל מקום ובכל שעה — ללא תנאי!“ על זה הערבים היו מאגיבים חיש מהר בלא, וחוזר חלילה. כך יצא לישראל שם של שוחרת שלום מושבעת, ולערבים — שם של מחרחרי מלחמה במזרח התיכון. אלה היו ימים!
בן-גוריון, שהיה חריצת לשונו לשלום, החל להשתכנע מדבריו-הוא והיה בטוח שכל העולם מאמין לו. יום אחד, פיתאום, הוא התחיל להופיע בכנסת בחאקי, ואז היה ברור למי שהיה ברור, שאולי הוא אינו מעוניין ביותר בשלום. ואמנם מלחמת 1956 הוכיחה בעליל, שהוא כל הזמן חשב על מלחמה. חשב — והגיע.

בא רחבעם זאבי, ובהנחת ביצה אחת על השולחן הלאומי, שאלו מסבים הכל, פותר את הבעיה הזאת פתרון גאוני: „ליסוג מסיני — כן! אבל לא מן האיים טיראן וסנפיר!“ (ידיעות אחרונות, 9.11.81).

ביצת רחבעם זו מה טיבה? האם קשה היא או רכה, או — לא עלינו — מקועקעת, מעוכה, אף מרוחה?
לא זה ולא זה אף לא זה. לפי הגדרת בעל הביצה, אין היא אלא „חצופה, אבל צודקת, חיונית ובת-ביצוע“.
ההיסטוריון אזורי, מספר לנו רחבעם זאבי, כי שני האיים הנ"ל, שהיו שייכים לסעודיה, נמסרו על-ידי בעלים חוקיים אלה למצרים לפני כ-30 שנה. ובכן, הבעיה שהבישארות זאבי שם אינה ישראלית-סעודית, אלא ישראלית-מצרית! לא דווקא. בעל הביצה החצופה מתאמץ להוכיח בהגיון צרוף, כי סעודיה פשוט אינה זקוקה לאיים השוממים הללו — כאילו הבעיה היא לשכנע את הסעודים שיפה עשו בהיפטרם מהם, למיקרה שהרהורי חרטה מנקרים בהם כאפרוח בביצתו.

מאז נדדו הרבה חולות נודדים במידברות סיני, וכדרכם פה כיסו ושם חשפו. איכשהו, הישראלים איבדו בחולות הללו את יצר השלום שלהם, מזויף ושיקרי כאשר היה, אבל, כידוע, שום דבר לא הולך לאיבוד בעולם כמו-שאמרה-האשה-בלעה-שמצא-במרק-שלו-את-הפאה-הנוכרית-שלה, והערבים לא איחרו למצוא את האבידה החביבה הזאת ולהשתמש בה לצרכיהם. והם יודעים להשתמש.

אך כלום זו הבעיה? הבעיה בעליל היא הבעלות המצרית המוגמרת וכבוד הרבונות המצרית. אז מה, בכל זאת, יש לבעל הביצה החצופה להגיד לטובת המצרים? שימעו: „אם המצרים יעכלו זאת — מה טוב. אם הם, ישברו את הכלים' בשל כך — מוטב שזה יקרה כעת, לפני אפריל 1982 ופנינו צה"ל מסיני.“
אכן ביצה חצופה, חצופה מאוד: „אם המצרים יעכלו את הביצה הזאת, הזאת, כלומר יפגינו לפני עולם ומלואו כי להם אין ביצים כלל, ומנהיגם מובארק אינו אלא סריס מרוח-אשך — „מה טוב!“ סיגנון ביצי שזכה ממש מחמם

כך קרה, למרבה החרבון, שהגענו למצב שבו אם מנהיג ישראלי כלשהו, נאמר מנחם בגין בכבודו ובעצמו, יכריז כי הוא נכון לעשות שלום עם סוריה לא עם ירדן ולהיפגש עם אסד או חוסין, „בכל מקום ובכל שעה ללא תנאי“ — איש בעולם לא ישתגע מזה. זה פשוט לא יעבוד. אבל אם מנהיג ערבי כלשהו ישמע הכרזה מעין זו לגבי ישראל — הדבר

למה לא תפעיל סעודיה תוכנית בת 1000 סעיפים?

יצר השלום של הישראלים אשר אבד בחולות סיני

בהחלט ימקד שימת-לב עולמית. שלום או לא-שלום, תעמולית זה 0:1 לרעתנו.
כל זה עדיין אינו מוכיח, שלגופו של עניין אנו זקוקים לשלום. אם שלום פירושו תסוגה משטחים כבושים (יש להבחין בין „נסיגה“ במלחמה, בלחץ צבא האויב המתקדם — „רטריט“ בלע"ז אנגלי — ובין תסוגה מרצון, לאו דווקא במלחמה — וית'דרול בלע"ז הנ"ל; ואם בשפות משוכללות מבחינים בין שני המצבים הללו, אין שום סיבה שלא נשכלל את לשוננו, כלומר נשחזו את מחשבתנו) אולי כל העסק הזה אינו כדאי? מה, השתגענו להחזיר להם שטחים?

את הלב, בשלפו מאוצרו המוסיאוני הישן את מסכת-המוות של העל-מעצמות הישראלית, שהביאתנו עד הלום.
ואם האיים השניים רק מוחכרים, ושייכים עדיין לסעודיה, מה זה משנה? לא חוצפה, אלא כוח בלבד מעניק „זכויות“ על שטחי ארץ אחרת. כוח יש לך, רחבעם — למה תיסוג מסיני? כוח אין לך — חוצפתך לא שווה יותר מביצה סרוחה.

מלחמת הנקודות

התשובה על שאלה נוקבת זאת טמונה, כמובן בהיק העתיד, אבל מעניין שמשם דיין, הן הנוראי של עשור ה-50, בד בבד עם הפיכתו מהולל מילי לבעל כבול, כנוע לצווי הלבוס של רעייתו, התרכז בעוד כמה מובנים, ומהגיגות-איומים של „אל המוות נישיר מבטנו“ ו„אל תירא עבדי יעקב“ הידרדר להרהורי כפירה של „הלנצח תאכל חרב“.

שרהביטחון אריאל שרון מרוצה מאוד. הוא דפק אותם, את הסעודים הזידוניים, הקשים בשונאינו, עד העצם! לא, איני מתכוון כלל למטוסינו שנצטוו לחדש את טיסו-תיהם מעל שטח סעודיה, האויבת המושבעת, על מנת לזרז את הצטיידותה במערכות הגנת נ"מ משוכללות וצפופות יותר. לאו דווקא. אני מתכוון להכרזה „חיובית“ של שר-הביטחון אריאל שרון, כי כנגד שמונה נקודות השיטנה של „תוכנית פאהד“ תעמיד ישראל שמונה נקודות התנחלות בשטחים.

את מי משה דיין שאל את השאלה הנוראה הזאת? בוודאי לא את הערבים. אני מניח שגם לא את עצמו, מפני שהוא הספיק להשיב עליה כשרהחוף עושה השלום עם מצרים. הוא שאל — כך נראה לי — את חמומי-המחה הצעירים (וגם הזקנים) של ימינו, שעדיין מאמינים במלחמה כפותרת כל בעיותינו, בהאמינו כי יגיע יום שגם מעיניהם של הללו ינשור התבלול הצבאי, והם יתפשו סוף סוף כי אין שמש יכיבו כי נגיע אל המנוחה ואל הנחלה בסידרת מלחמות בנינו ובין הערבים.

שמונה נקודות זה לא מעט. זה הרבה מאוד! נראה, שלשרון זה יש גם אנשים וגם כסף — מיצרנים מבוקשים מאוד בימים טרופים אלה של עליית קריהעוני בקצב מדאיג. הצרה היא, שלפי כל הסימנים שמונה נקודות יושבו לא יספיקו. ממקורות מוסמכים נודע לי — ואני מהרה ליידע את אריאל שרון ואת הממשלה כולה — כי לאחר ההלם הראשון שגרמה תוכנית שמונה נקודות-הנגד השרונית לסעודים, הם ישובו וחשבו שמונה ימים ושמונה לילות (ואיש לא יכפור בכך, שלפעמים הם חושבים לא רע), והחליטו להמיר את תוכנית שמונה הנקודות שלהם בתוכנית חדשה לגמרי: תוכנית 1000 הנקודות. הסעודים הללו כבר נעלו כמה שרפטנים מפולפלים בחדר סגור, לאחר שהורו להם לחבר „מיסמך שלום“ חשך ב-1,000 סעיפים, ולא יושרף ראשו של כל אחד מאותם פקידים בכיכר המרכזית של ריאד. מכאן, שאנו צפויים בקרוב למיתקפת שלום סעודית שיקרית חדשה, שתכפה על שר-הביטחון שלנו להעמיד נגדה תוכנית חדשה משלו — שהרי מול תוכנית 1,000 הנקודות מה ערך יש לתוכנית שמונה נקודות-הנגד?

במדינה זעירה כישראל, שהקצאת שטח לבית-קברות עירוני חדש מהווה בה סלע-מחלוקת בסדר-גודל לאומי, צריך להיזהר מאוד ממלחמות נוספות, שכן בשלב כלשהו, מוקדם מכפי שסבורים המתעלמים מפולות העליה, הירידה, והילודה (שהן, כלשעצמן, תוצאות של מלחמתיות מצטברת, ייווצר בקלתן איוון איומים בין שטחים כבושים ובין שטחים שבוקים (מלשון שבק חיים לכל חי, כמובן), אשר לא יעצור אלא יתפוך לאי-איוון, ששום פצצה גרעינית לא תהפוך אותו על פיו. בתוך כך למדו הערבים — לא, לא כולם, עדיין לא כולם, אבל ראו את סעודיה הג'יהאדית — להציע שלום על מנת לסחוט מאתנו את הרפלקס המותנה של „לא, בנינו או שמירי או שרוני. איש לא יטען, שהערבים הפכו באחרונה לאוהבי ישראל ולחסידי-אומוות-העולם, ומלחמה היא תמיד אפשרית מאוד. אבל לעשות הכל כדי לממש אפשרות זאת, וכדי לשמן את גלגלי חסי-הצניבור של הצד שכנגד — זה כבר גובל בטימטום או בתאוה כפייתית להשתעשע בסכנות-מוות ובמוות עצמו, או בכולם גם יחד, כפי שמתגלם היטב בתופעה המפליצה של קבורת שילדי „לוחמי בר כוכבא“ בטקס ממלכתי.

במצב מביך זה יעמוד השר אריאל שרון לפני ברירה: להכריז על תשובה למשטינים בצורת 1,000 נקודות ישוב חדשות לפחות — דבר בלתי-אפשרי בשל יותר מבחינה אחת — ולעשות את עצמו לשחוק לעיני העולם כולו, או לחשוב על תגובה מתוכחמת יותר, מתאימה לנסיבות ימינו ולא לימי „הספר הלבן“ הבריטי.